

Teza: przedawnienie dyscyplinarne

Karalność przewinienia dyscyplinarnego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło pięć lat, a w przypadkach przewidzianych w art. 11 ust. 2 ustawy o radcach prawnych - trzy lata.

W sprawie zachodzi więc negatywna przesłanka procesowa określona w art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., która stanowi iż nie wszczyną się postępowania, a wszczęte umarza, gdy nastąpiło przedawnienie karalności.

Sygn. akt WO-191/18

ORZECZENIE z dnia 27 lutego 2019 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny w Warszawie w następującym składzie: Przewodniczący: SWSD Krzysztof Górecki

Sędziowie: SWSD Tomasz Fox – sprawozdawca, SWSD Adela Fischer

Protokolant: Aneta Stefańska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krzysztofa Bodio

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2019 roku sprawy radcy prawnego M. S. na rozprawie obwinionej z art. 6 ust. 1 w zw. z art. 27 ust. 6 i art. 30 Kodeksu etyki radcy prawnego (tekst jednolity -załącznik do uchwały Nr 8/YIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r. w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U.2017.1870 j.t., z późn. zm.) po rozpoznaniu przez Sąd Najwyższy - Izbę Dyscyplinarną sygn. akt: I DSI 3/18 na posiedzeniu w dniu 20 listopada 2018 r., skarg obrońców obwinionej od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 22 listopada 2017 r., sygn. akt: WO-137/17, uchylającego orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 23 maja 2017 r., sygn. akt D 86/2015 i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania, Wyższy Sąd Dyscyplinarny:

orzeka:

1.

uchyla zaskarżone orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 23 maja 2017 r., sygn. akt D 86/2015 w części - w zakresie jego pkt 1 w którym uznano radcę prawnego M. S. winną czynu stanowiącego przewinienie dyscyplinarnego określone w art. 6 ust. 1 w zw. z art. 27 ust. 6 i art. 30 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, i za ten czyn na podstawie art. 64 ust 1 i art. 65 ust 1 pkt. 5 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U.2017.1870 j.t., z późn. zm.) wymierzono karę pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego i w tym zakresie umarza postępowanie na podstawie art. 439 § 1 pkt. 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w związku z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych;

2.

na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych kosztami postępowania przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym w Warszawie obciąża Okręgową Izbę Radców Prawnych w Warszawie natomiast kosztami postępowania odwoławczego w wysokości 1200 zł (słownie złotych: jeden tysiąc dwieście) przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym obciąża Krajowa Izba Radców Prawnych.

UZASADNIENIE

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie, w dniu 15 grudnia 2015 r. wniósł do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie o ukaranie radcy prawnego M. S.-WA- (...) (dalej oznaczonej jako "Obwiniona"), obwiniając ją o to, że:

1.

w dniu 4 października 2013 r. wniosła do sądu powszechnego przeciwko arbitrom Sądu Arbitrażowego przy Krajowej Izbie Gospodarczej wniosek o zabezpieczenie powództwa poprzez zajęcie rachunków bankowych arbitrów prowadzących postępowanie arbitrażowe SA 275/12, w tym rachunku bankowego arbitra adwokata P. N. (1), zarzucając arbitrom czyn niedozwolony w postaci niepotrzebnego uwikłania w spór klienta, umyślnego procedowania i prowadzenia postępowania arbitrażowego mającego charakter oszustwa sądowego, które zmierza do wyłudzenia należnych kwot przy współudziale arbitrów, tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 6 ust. 1 w zw. z art. 27 ust. 6 i art. 30 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r. w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2014 poz. 637);

2.

zamieściła na stronie internetowej Kancelarii (...) i Radcowie Prawni Sp. p. ironicznych komentarzy dotyczących postępowania arbitrażowego SA 275/12, tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 6 ust. 1 w zw. z art. 27 ust. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r. w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2014 poz. 637).

Po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 maja 2017 roku sprawy przeciwko Obwinionej, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w Warszawie:

1. W ramach zarzucanego czynu z punktu 1 wniosku o ukaranie uznał radcę prawnego M. S., WA- (...), winną tego, że w dniu 4 października 2013 r. działając jako pełnomocnik (...) S.A. w Krakowie, wspólnie z adw. Ł. W., złożyła do Sądu Okręgowego w Warszawie wniosek o udzielenie przedprocesowego zabezpieczenia roszczenia, w szczególności przeciwko arbitrom Sądu Arbitrażowego przy Krajowej Izbie Gospodarczej w Warszawie w osobach P. N. (1) i J. A. (1), poprzez zajęcie solidarnie wierzytelności z ich rachunków bankowych, jako arbitrów prowadzących postępowanie arbitrażowe SA 275/12, w łącznej wysokości 700 000 złotych, zarzucając wyżej wymienionym w szczególności: zamiar uwikłania klienta Obwinionej w ryzyko przegrania sporu, dopuszczenie się czynów niedozwolonych w postępowaniu, dopuszczenie się szeregu naruszeń podczas procedowania, zamierzone i celowe działanie na szkodę spółki (...) S.A., dążenie do rozpoznania sporu i zapewnienia zysków instytucji prywatnej, który to czyn stanowi przewinienie dyscyplinarne jako czyn sprzeczny z zasadami wyrażonymi w art. 6 ust. 1 w zw. z art. 27 ust. 6 i art. 30 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i za czyn ten na podstawie art. 64 ust. 1 i art. 65 ust. 1 pkt 5 ustawy o radcach prawnych wymierza karę pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego.

2.

Uniewinnił radcę prawnego M. S., WA- (...), od popełnienia czynu zarzucanego jej w pkt 2 wniosku o ukaranie.

3.

Na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych zasądził od Obwinionej radcy prawnej M. S., WA- (...), na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie tytułem zwrotu kosztów postępowania dyscyplinarnego kwotę 2 500 (dwa tysiące pięćset) złotych.

Od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w Warszawie z dnia 23 maja 2017 roku - sygn. akt: D 86/2015 , odwołania w terminie wnieśli : obwiniona r.pr. M. S. i każdy z jej obrońców. Odwołujący się zaskarżyli orzeczenie w części, tj. w zakresie pkt 1 i 3 orzeczenia.

Wniesione odwołania obejmowały następujące zarzuty i wnioski :

I. pismo z dnia 12 lipca 2017r. stanowiące odwołanie obrońcy obwinionej adw. K. P., który zaskarżając orzeczenie OSD OIRP w Warszawie w punktach 1 i 3 - co do winy - przedstawił zarzuty :

a)

mające wpływ na treść orzeczenia naruszenie art. 439§1 pkt 9 kpk w zw. z art. 17§ 1 pkt 6 kpk w zw. z art.70 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art.74¹ ustawy o radcach prawnych wobec wydania orzeczenia w warunkach przedawnienia karalności,

b)

z powołaniem na art. 86§1 kpk oraz art.433§ 1 kpk w zw. z art.74¹ ustawy o radcach prawnych naruszenie art.6 kpk w zw. z art.42 ust.2 Konstytucji RP w zw. z art. 117§2 w zw. z art.453§2 i §3 i art.458 kpk w zw. z art.68³ ust.2 ustawy o radcach prawnych w zw. z art.74¹ ustawy o radcach prawnych polegające na naruszeniu praw do obrony obwinionej wobec przeprowadzenia rozprawy pod jej nieobecność, mimo złożenia wniosku o odroczenie rozprawy w oparciu o zaświadczenie lekarskie wystawione przez uprawnionego lekarza sądowego czym uniemożliwiono obwinionej realną obronę,

c)

art. 367§ 1 kpk w zw. z art. 6 kpk w zw. z art.74¹ ustawy o radcach prawnych poprzez zmianę opisu czynu objętego odwołaniem bez uprzedniego pouczenia, a tym samym pozbawienia możliwości obrony,

d)

art.64 ustawy o radcach prawnych wobec nie wskazania jakie postępowanie obwinionej miało być sprzeczne z zasadami etyki,

e)

art. 17§ 1 pkt 2 kpk w zw. z art.2 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 22 ust. 1 ustawy o radcach prawnych, w zw. z art. 4 w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych poprzez pominięcie, że zarzucony czyn nie zawiera znamion deliktu dyscyplinarnego, a wykonywany był w ramach pomocy prawnej.

Stawiając w/w zarzuty wnoszący odwołanie obrońca obwinionej wniósł o uchylenie skarżonego orzeczenia i umorzenie postępowania wobec upływu przedawnienia.

II.

pismo z dnia 20 lipca 2017r. stanowiące odwołanie obrońcy obwinionej adw. K. F., który zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił :

a)

w zakresie naruszeń prawno-procesowych poprzez obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a to :

- art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych w zw. z art.339§3 pkt 1 kpk w zw. art.17§1 pkt 7 kpk a contrario polegającą na braku umorzenia postępowania co do czynu z pkt 1 i 2 wniosku o ukaranie ,
- art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych w zw. z art.7 kpk w zw. z art. 5§2 kpk w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015r.(dalej : dkpk) w zw. z art.25 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2016r. o zmianie ustawy kodeks postępowania karnego w zw. z art.68³ ust.2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych w zw. z art.68³ ust.5 w/w ustawy w zw. z art. 193§1 kpk a contrario poprzez stwierdzenie przez Sąd niemożliwości prawidłowości i kompletności zaświadczenia wystawionego przez lekarz sądowego, które obejmowało przyczyny usprawiedliwiające nieobecność obwinionej na rozprawie w dniu 23 maja 2017r., przy jednoczesnym rozstrzygnięciu Sądu w/w wątpliwości na niekorzyść obwinionej i uznaniu jej nieobecności na rozprawie za nieusprawiedliwioną oraz brak przeszkód formalnych do prowadzenia rozprawy bez jej udziału lub poprzez przedwczesność takiego rozstrzygnięcia przy braku wiedzy specjalistycznej w kwestiach zdrowotnych po stronie Sądu i brak wsparcia dokonanej oceny opinią biegłego ,
- art.74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych w zw. z art. 117§1 kpk a contrario w zw. z art.6 kpk poprzez przeprowadzenie rozprawy w dniu 23maja 2017r. pomimo niestawiennictwa któregośkolwiek z dwóch wyznaczonych w sprawie obrońców obwinionej, przy braku jej stanowiska co wyrażenia zgody na prowadzenie sprawy pod nieobecność obrońców, czym naruszono jej prawo do obrony ,
- art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych w zw. z art.167 kpk w zw. z art.25 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2016r. o zmianie ustawy kodeks postępowania karnego w zw. z art.410 kpk w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP poprzez naruszenie kontradiktoryjnego modelu postępowania i podjęcia inicjatywy i przeprowadzenia dowodów przez Sąd z urzędu, pomimo braku stwierdzenia okoliczności, które by to uzasadniały, co skutkowało niezgodnym z prawem wprowadzeniem do postępowania i orzekania dowodów, czym naruszono prawo obwinionej do sądu ,
- art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych w zw. z art.7 kpk w zw. z art.4 kpk poprzez dokonanie oceny materiału dowodowego w sposób nieobiektywny, a nadto niezgodny zasadami logiki , wiedzy i doświadczenia życiowego, co doprowadziło do niezasadnego przyjęcia ustaleń stanu faktycznego, a także o istnieniu adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy zarzuconym obwinionej działaniem a skutkiem które zdaniem Sądu ono przyniosło w postaci wywołania presji u orzekających arbitrow, przy niezasadnym przyjęciu że prawidłowo prowadzili postępowanie arbitrażowe ;

b)

w zakresie naruszeń prawno-materialnych poprzez obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 730 kpc w zw. z art. 730¹ kpc w zw. z art.17§1 pkt 2 kpk wobec działań obwinionej z punktu 1 -ego wniosku o ukaranie w okolicznościach kontratypu działania w warunkach uprawnień lub obowiązków, które uchylają jego bezprawny(deliktowy) charakter;

c)

w zakresie błędów w ustaleniach faktycznych poprzez błąd w ustaleniach wziętych za podstawę orzeczenia i mających wpływ na jego treść sprowadzający się do przyjęcia przez Sąd błędnej daty działania obwinionej - złożenia wniosku o zabezpieczenie ;

d)

w zakresie wymiaru kary poprzez rażącą jej niewspółmierność polegającą na wymierzeniu obwinionej kary eliminacyjnej, która jest nieadekwatna do przypisanego jej naruszenia, przy oparciu o okoliczności irrelewantne

z perspektywy sędziowskiego wymiaru kary oraz nadmiernie lub niezasadnie eksponujących świadczących o konieczności jej wymierzenia, a następnie obrońca obwinionej wniósł o :

1)
uchylenie orzeczenia i umorzenie postępowania w zakresie czynu z punkt 1) wniosku o ukaranie, ewentualnie

2)
zmianę zaskarżonego orzeczenia w punkcie 1-ym poprzez uniewinnienie obwinionej od popełnienia czynu zarzuconego jej w punkcie 1-ym wniosku o ukaranie lub poprzez wyeliminowanie z jego opisu zachowania polegającego na złożeniu wniosku o udzielenie przedprocesowego zabezpieczenia i złagodzenie sprawy, ewentualnie

3)
uchylenie zaskarżonego orzeczenia w punkcie 1-ym i w tym zakresie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w Warszawie ;

III.

pismo z dnia 21 lipca 2017r. stanowiące odwołanie obrońcy obwinionej adw. R. R., który zaskarżonemu orzeczeniu w punktach 1 i 3 przedstawił zarzuty :

a)
obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na rozstrzygnięcie, tj. :

- art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 17§ 1 pkt 7 i art. 339§3 pkt 1 kpk przez zaniechanie umorzenia postępowania w niniejszej sprawie, pomimo że toczyło się wszczęte wcześniej postępowanie w tej samej sprawie,
- art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6 kpk przez pozbawienie obwinionej możliwości wykonywania prawa do obrony, a to w związku naruszeniem art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 117§2a kpk w zw. z art. 11 i art. 15 ust. 5 ustawy o lekarzu sądowym w związku z § 1 ust. 2 Rozporządzenia Min. Sprawiedliwości z dnia 15.01.2008r. w sprawie wzoru zaświadczenia wystawianego przez lekarza sądowego oraz wzoru rejestru wystawionych zaświadczeń, przez przyjęcie że obecność obwinionej na rozprawie w dniu 23 maja 2017r. nie była usprawiedliwiona, pomimo przedstawienia przez nią właściwego zaświadczenia potwierdzającego niemożność stawienia się na rozprawie, co skutkowało uniemożliwieniem czynnego udziału w rozprawie,
- 68³ ust. 2 ustawy o radcach prawnych przez zaniechanie odroczenia rozprawy w dniu 23 maja 2017r. pomimo złożenia wniosku o jej odroczenie i należytego usprawiedliwienia nieobecności przez obwinioną,
- art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 167 i z art. 170§ 1 i 2 kpk przez oddalenie wniosku dowodowego obwinionej o przesłuchanie wskazanych w tym wniosku świadków;
- art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 424 § 1 kpk przez sporządzenie uzasadnienia orzeczenia nie spełniającego warunków określonych w przepisie;

b)
obrazę przepisów prawa materialnego, tj

- art.74¹ pkt 2 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 4§1 kpk przez zastosowanie przepisów Kodeksu etyki radcy prawnego w brzmieniu stanowiącym załącznik do uchwały nr 8/YIII/2010 Prezydium KRRP, pomimo że do czynów zarzuconych obwinionej powinny znaleźć zastosowanie przepisy Kodeksu etyki radcy prawnego wg załącznika do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych,

- art.6 ust. 1 w zw. z art.27 ust.6 i art.30 Kodeksu etyki radcy prawnego w brzmieniu stanowiącym załącznik do uchwały nr 8/VIII/2010 Prezydium KRRP przez niewłaściwe zastosowanie.

W związku z powyższymi zarzutami obrońca obwinionej wniósł o :

a)

uchylenie zaskarżonego orzeczenia i umorzenie postępowania,

b)

względnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia w pkt 1 i 3 oraz skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez OSD OIRP w Warszawie ,

c)

względnie uniewinnienie obwinionej od zarzutów opisanych w p. 1 orzeczenia. Ponadto obrońca obwinionej wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu

z oświadczenia lekarza Pani K. K. z 29 czerwca 2017r. w sprawie treści zaświadczenia o niezdolności do stawiennictwa obwinionej na rozprawie w dniu 23 maja 2017 roku na okoliczność, że zaświadczenie przedstawione Sądowi Dyscyplinarnemu było pełne oraz nie zawierało żadnych zapisów ponad te, jakie mógł odczytać z tego zaświadczenia w/w Sąd. pismo z dnia 24 lipca 2017r. stanowiące odwołanie obwinionej r.pr. M. S., która zaskarżonemu w punktach 1 i 3 orzeczeniu, podtrzymując wszystkie zarzuty skierowane przeciwko orzeczeniu OSD przez jej obrońców, przedstawiła stosownie do art.74¹ pkt1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art.427§1 kpk, dodatkowe zarzuty, tj. :

1/ w zakresie obrazy prawa materialnego poprzez :

a)

naruszenie art. 6 w zw. z art.8 w zw. z art.7 ust. 1-3 w zw. z art.27 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu stanowiącym załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w zw. z art.4§1 kk w zw. z art.74¹ pkt 2 w zw. z art. 2,4 oraz 22 ust.1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych poprzez ich niezastosowanie wobec zignorowania faktu, iż obwiniona kierowała się przede wszystkim dobrem klienta świadcząc pomoc prawną i postępując lojalnie w celu ochrony jego praw,

b)

naruszenie art. 64 ust.1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art.730§1 kpc w zw. z art.,7301 kpc w zw. z art.736§1 kpc w zw. z art.747 pkt 1 kpc poprzez jego niezastosowanie wobec ignorowania faktu, iż działanie obwinionej było legalne,

c)

naruszenie art. 6 ust.1 w zw. art. 27 ust.6 i art. 30 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu stanowiącym załącznik do uchwały nr8/VIII/2010 Prezydium KRRP, poprzez ich nie zastosowanie,

d)

naruszenie art.2, art. 32 ust.1 i art. 45 ust.1 w zw. z art. 177 Konstytucji RP poprzez pominięcie zasady równości wobec prawa i prawa do sądu poprzez wyłączenie spod kogencji sądów powszechnych spraw osób pełniących funkcje w sądownictwie prywatnym - polubownym lub spraw p-ko instytucjom sprawującym takie sądownictwo ;

2/ w zakresie obrazu przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia poprzez :

a) naruszenie art.74¹ pkt 1 w zw. z art. 68³ ust.3 z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. art. 117§ 2 i 2a kpk w zw. z art. 5§ 2 kpk poprzez uznanie za nieusprawiedliwioną nieobecność obwinionej na rozprawie w dniu 23 maja 2017 r. z uwagi na rzekomy brak drugiej strony zaświadczenia lekarskiego usprawiedliwiającego nieobecność obwinionej mimo, że przedłożone zaświadczenie lekarskie było kompletne i stanowi dokument urzędowy, co spowodowało pozbawienie obwinionej prawa do obrony i doprowadziło do bezpodstawnego wydania skazującego orzeczenia,

b)

naruszenia art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6 kpk w zw. z art. 439§1 pkt 11 kpk poprzez przeprowadzenie rozprawy pod nieobecność obwinionej, pomimo że Sąd uznał jej obecność na rozprawie za obowiązkową, co wynika z przesłanego do obwinionej wezwania na rozprawę, czym uniemożliwiono jej odparcie twierdzeń Rzecznika Dyscyplinarnego i osób, które wniosły o ukaranie obwinionej i wydanie orzeczenia,

c)

naruszenie art.74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 41 § 1 kpk w zw. z art. 42§1 kpk w zw. z art. 45§ 1 Konstytucji RP w zw. z art. 6 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności poprzez zaniechanie wyłączenia od prowadzenia sprawy sędziów Sądu Dyscyplinarnego : r.pr. Gerarda Dźwigały, r.pr. Artura Żaluskiego i r.pr. Andrzeja Szmigiela, przy istniejących wątpliwościach co do braku ich bezstronności,

d)

naruszenia art.74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 410 kpk, art. 337§1 kpk w zw. z art. 7 kpk i art. 4 kpk poprzez oparcie zaskarżonego orzeczenia o niepełnym materiał dowodowy,

e)

naruszenia art.74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 167 kpk w zw. z art. 170§ 1 i 2 kpk poprzez oddalenie wniosków dowodowych obwinionej zawnioskowanych w piśmie z 10 lipca 2015 r., co doprowadziło do pozbawienia jej prawa do obrony, w szczególności że Sąd Dyscyplinarny nie przeprowadził żadnych dowodów wnioskowanych przez obwinioną lub jej obrońców,

f)

naruszenie art. art.74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 410 kpk w zw. z art. 7 kpk albowiem treść zeznań P. N. oraz J. A., jako wzajemnie sprzeczna i wykluczająca się oraz niezgodna z zeznaniami złożonymi przed Rzecznikiem Dyscyplinarnym, nie może być podstawą orzekania jako niewiarygodne i nieprzydatne dla postępowania. Stawiając w/w zarzuty obwiniona wnosząc odwołanie wniosła :

1)

o dopuszczenie dowodów wskazanych w treści wniesionego odwołania, a nadto z dokumentów zawnioskowanych w piśmie z 10 lipca 2015 r. w sprawie RD 376/13 skierowanym do Rzecznika Dyscyplinarnego, gdyż w/w Sąd ich nie przeprowadził pomimo wniosków obwinionej i jej obrońców składanych w toku postępowania,

2)

o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i umorzenie postępowania, względnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Dyscyplinarnemu OIRP w Warszawie do ponownego rozpoznania,

3)

w razie uznania za uzasadnione zarzuty dotyczące obrazy prawa materialnego bądź błędu w ustaleniach faktycznych o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie obwinionej od zarzutu opisanego w pkt 1 orzeczenia.

Orzeczeniem z dnia 22 listopada 2017 r., sygn.. akt WO — 137/17 Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie uchylił zaskarżone orzeczenie z dnia 23 maja 2017 r., sygn. akt D 86/2015 Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie. Podzielił stanowisko skarżących, że orzeczenie Sądu I instancji dotknięte jest względną przyczyną odwoławczą z art. 438 pkt 2 kpk w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych polegającą na przeprowadzeniu rozprawy w dniu 23 maja 2017 r., pomimo usprawiedliwionej nieobecności obwinionej i złożenia przez nią wniosku o odroczenie rozprawy.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny w orzeczeniu z dnia 22 listopada 2017 r., sygn.. akt WO — 137/17 ograniczył rozpoznanie środka odwoławczego jedynie do w/w uchybienia uznając, że rozpoznanie w tym zakresie jest wystarczające do wydania orzeczenia, a rozpoznanie pozostałych uchybień byłoby przedwczesne dla dalszego toku postępowania.

Na orzeczenie WSD KIRP w Warszawie z dnia 22 listopada 2017 r., sygn. akt: WO - 137/17 złożyli skargi obrońcy obwinionej adwokaci — K. P. i K. F.. Adwokat K. P. zaskarżył orzeczenie w całości.

Stosownie do art. 539a § kpk w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych, zarzucił orzeczeniu — rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ a treść orzeczenia, tj. art. 439 § 1 pkt 9 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 kpk w zw. z art. 70 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych wobec nie zastosowania wymienionego przepisu i wydania orzeczenia w warunkach przedawnienia karalności.

W konkluzji wniósł o uchylenie orzeczenia w całości i przekazanie sprawy Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie do ponownego rozpoznania.

Adwokat K. F. zaskarżył również w całości orzeczenie WSD KIRP w Warszawie z dnia 22 listopada 2017 r., sygn. akt: WO — 137/17, zarzucając mu rażącą obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to:

1.

art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 433 § 1 kpk in principio w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 kpk in principio, która polegała na wydaniu przez Sąd dyscyplinarny ad quem rozstrzygnięcia kasatoryjnego połączonego z przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd dyscyplinarny meriti bez zawężenia granic, w których doszło do tego uchylenia i przekazania, w sytuacji, gdy określony (jednocześnie) we wniesionych w sprawie odwołaniach zakres zaskarżenia nie obejmował orzeczenia wydanego przez Sąd dyscyplinarny a quo w całości (tj. zakresem zaskarżenia nie objęto rozstrzygnięcia z pkt 2 tego orzeczenia), co spowodowało, że w przedmiocie czynu przypisywanego obwinionej w pkt 2 wniosku o ukaranie, co do którego postępowanie zostało już prawomocnie zakończone (uniewinnieniem zawartym w pkt 2 orzeczenia wydanego przez Sąd dyscyplinarny a quo) po raz kolejny orzeczono (bez dochowania trybów określonych w rozdziale 56 kpk);

2.

art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 17 § pkt 9 kpk, która polegała na wydaniu przez Sąd dyscyplinarny ad quem rozstrzygnięcia kasatoryjnego połączonego z przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania, w sytuacji, gdy wobec cofnięcia (w dniu 23 maja 2017 r.) przez Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie wniosku o ukaranie obwinionej za popełnienie tego samego czynu, co to ten który przypisywany jest jej w pkt 1 wniosku o ukaranie, który złożony został w niniejszej sprawie, konieczne było uchylenie

orzeczenia wydanego przez Sąd dyscyplinarny a quo (w jego pkt 1) oraz umorzenie postępowania (w tym zakresie) wobec zaistnienia w postępowaniu ujemnej przesłanki procesowej z art. 17 § pkt 9 kpk ew. z art. 17 § 1 pkt 11 kpk w zw. z art. 14 § 2 kpk in fine, co stanowi tzw. bezwzględną przyczynę odwoławczą, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 8 – co do zarzutu z pkt 1 oraz art. 439 § 1 pkt 9 kpk – co do zarzutu z pkt 2. Konkludując obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi dyscyplinarnemu ad quem. Sąd Najwyższy - Izba Dyscyplinarna w sprawie o sygn. akt: I DSI 3/18 na posiedzeniu w dniu 20 listopada 2018 r., po rozpoznaniu skarg obrońców obwinionej od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 22 listopada 2017 r., sygn. akt: WO-137/17, uchylające orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 23 maja 2017 r., sygn. akt D 86/2015 i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania- uchylił orzeczenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 22 listopada 2017 r., sygn. akt WO-137/17 i sprawę przekazał WSD KIRP do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Sąd Najwyższy uznał, iż wniesione skargi zasługiwały na uwzględnienie, przy czym w zakresie pierwszego z zarzucanych obwinionej czynów niezależnie od zarzutów podniesionych w skargach obrońców obwinionej, bowiem pierwszy z zarzucanych obwinionej czynów, który został przypisany obwinionej przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w Warszawie orzeczeniem z dnia 23 maja 2017 r., sygn. D 86/2015 r. miał miejsce w dniu 4 października 2013 r., zatem doszło już do przedawnienia jego karalności, zgodnie z art. 70 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych. W/w okoliczność wyłączająca postępowanie, określona w art. 17 § 1 pkt 6 kpk, a obligowała Sąd Najwyższy zgodnie z art. 439 § 1 pkt 9 kpk do uchylenia zaskarżonego orzeczenia w odniesieniu do wspomnianego czynu niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów. Sąd Najwyższy nie mógł samodzielnie umorzyć postępowania z uwagi brzmienie przepisu art. 539e § 2 kpk w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, która w wypadku braku podstaw do oddalenia skargi nakazuje uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy właściwemu sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania. Ponadto Sąd Najwyższy wskazał, iż orzeczenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 22 listopada 2017 r., sygn. akt WO- 137/17 w odniesieniu do drugiego z zarzucanych obwinionej czynów jest dotknięte bezwzględną przyczyną odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 8 kpk. Obwiniona została bowiem uniewinniona od drugiego z zarzucanych jej czynów Orzeczeniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 23 maja 2017 r. sygn. D 86/2015, a przedmiotowego rozstrzygnięcia z oczywistych przyczyn nie zaskarżyła ani sama ani też nie zaskarżył żaden z jej obrońców. Odwołania nie wywiodła również strona przeciwna, Orzeczenie OSD OIRP w Warszawie w omawianym zakresie uprawomocniło się, zatem w pierwszej instancji.

Ponadto Sąd Najwyższy wskazał w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 listopada 2018 r. (Sygn. akt I DSI 3/18):

„(...)W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy był zmuszony do uchylenia zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazania sprawy Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu do ponownego rozpoznania, którego przedmiotem może być wyłącznie kwestia wystąpienia przeszkody procesowej w odniesieniu do czynu objętego rzeczywistym zakresem zaskarżenia orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie. (...)”

Wyższy Sąd Dyscyplinarny, zważył, co następuje:

W trakcie trwającego postępowania międzyinstancyjnego w niniejszej sprawie przeciwko radcy prawnej M. S. nastąpiło przedawnienie karalności pierwszego z zarzucanych obwinionej czynów, który został jej przypisany przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w Warszawie orzeczeniem z dnia 23 maja 2017 r., sygn. D 86/2015 r. miał miejsce w dniu 4 października 2013 r. Doszło już, zatem do przedawnienia jego karalności, bowiem jak stanowi art. 70 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2014 r. poz. 637 z późn. zm.) w razie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 1, karalność przewinienia dyscyplinarnego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło pięć lat, a w przypadkach przewidzianych w art. 11 ust. 2 - trzy lata.

Karalność przewinienia dyscyplinarnego ustala niewątpliwie z dniem 4 października 2018r., tj. już po wydaniu orzeczenia przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

Niewątpliwie więc w sprawie zachodzi negatywna przesłanka procesowa określona w art. 17 § 1 pkt 6 KPK w zw. z art. 74¹ ust. 1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych, która stanowi iż nie wszczynają się postępowania, a wszczęte umarza, gdy nastąpiło przedawnienie karalności.

Mając na względzie ten fakt, Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznał, iż w sprawie występuje bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 9 KPK, która skutkować musi uchyceniem w całości zaskarżonego orzeczenia i koniecznością umorzenia postępowania. Bowiem jak stanowi art. 439 § 1 pkt 9 KPK, gdy zachodzi jedna z okoliczności wyłączających postępowanie, określonych w art. 17 § 1 pkt 5, 6 i 8 - 11 KPK to niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia, uchyla się zaskarżone orzeczenie.

Takie ustalenia Sądu nie stoją w sprzeczności z treścią art. 439 § 2 KPK, który stanowi, iż uchylenie orzeczenia jedynie z powodów określonych w § 1 pkt 9-11 może nastąpić tylko na korzyść oskarżonego. W przedmiotowej sprawie niewątpliwie uchylenie zaskarżonego orzeczenia i umorzenie postępowania dyscyplinarnego jest działaniem na korzyść obwinionej.

Kosztami postępowania dyscyplinarnego obciążono Okręgową Izbę Radców Prawnych w Warszawie i Krajową Izbę Radców Prawnych w myśl art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych, który stanowi, iż w razie ukarania koszty postępowania ponosi obwiniony; w pozostałych przypadkach koszty dochodzenia i postępowania przed okręgowym sądem dyscyplinarnym pokrywa właściwa okręgowa izba radców prawnych, a koszty postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym - Krajowa Izba Radców Prawnych.